4

~~гардеробъ м. (стая, дето държатъ дрехи, 2) всички по разни дрехи, облекло на едно лице.~~

Гаркамъ гл. в. Гакамъ и грачя

Гаркане с. ср. в. грачание,

Гаро им. соб. м. отъ гаръ – рий

Гаруша им. соб. ж. и прозвище на ерни животни които съ гарищи черни. особено показва черна вълна, черна овца, черна кокошка. 2) пъстрокапа, кафтанока

Гарушинъ – на – но, бабина на та ни Гарушина. ~~черна кож~~

Гаръ, – ра – ро, 1) ~~собст~~ рус. Карий – ая, ое. Гари очи, вишени, кестенени за разлика черни очи. 2) отъ изгорѣло, угаръ, почернѣло станало черно, като сажди, отъ това у зап. българи, както и у сърбите, гара значи черна, сравни тур. кара̀. Гарвран, гарван гавранъ.

гардина ж. виж. градина

гардя гл. в. градя

Гаркнъ гл. свр. видъ отъ гаркамъ, в. гракнъ

гарибъ м. тур. сиракъ, сиромахъ

гарин – а – о – и (тъ) тоже що гарушин.

Гасенъ, на, но (ний), гасенъ варъ, в. гася. гасени въглища.

гасило ср. орѫдие за гасение свѣщи и т. д.

Гасилникъ м. – ца ж. онзи който гаси или гасило, съ което гасятъ.

Гаситель м. – ка ж.

Гасъня, тоже що гасене, огъньтъ гасъне.

Гася, свр. гл. гасвя, загасвамъ, погасвамъ угасвамъ. престава да гори, да свѣти; ослабва намалява се, свършва се. Погърнъ въ земя да гасне, свѣщьта угасна, животътъ гасне

Гася (– ша) свр. гл. недавамъ да гори, да свѣти, гася огъньтъ, гася свѣщи и т. д., гася варъ.

~~Гастрономия ж. искуство, умѣние да прави и да яде хубави и вкусни ястия.~~

~~Гастрономъ м. – ка ж. който обича хубави, отбрани и вкусни ястия.~~

Гася м. тоже що газя

гасило (то) орѫдие с което гасятъ свѣщи въ черква.

~~гатая в. огатавам~~

Гатамъ (– там) гл. гадкамъ, лучя, лучкамъ да узная нѣщо покрито, неизвѣстно, гатанке ми се гатаеше. рус. гадать, загачвам

Гатачъ (тъ) който гачка.

Гатанка, ж. това що се говори съ загатвание, иносказателно, притча, пилда, басня.

Гатанѣе ~~ср.~~ 1) тур. отъ гачая, това що прави който гатае, гачка 2) отъ това що прави който се гатае, угатанъ се.

Гатка (– тѫка) стр. тоже що гатанка.

~~Гатевъ (гат~~

~~Гатя (гатамъ)~~

~~Досег~~ ~~(?)~~ приготвявамъ, прибирамъ (кѫтамъ, скѫтавамъ) нареждамъ, гатенъ изгатенъ, о – угатенъ човѣкъ, вижъ какъвъ се е угаталъ, угатена кѫща. Гатиъ, гати дотрѣтъ, съ ик. не ми гати, нѣма да ми гати нищо, азъ никому не гатя, не трѣвя, не довѣвамъ

Гате (тю) им. соб. м. (?) в. гатя

Гатия

Гати ми, додѣва ми, прѣчи ми, не ми гати, нѣма да ми гати, нѣма да му гати

Гачё (чо) им. соб. м. отъ гайко, гайчо.

Гаче, свр. ~~нар.~~ отъ га (кога) и че, гаче ~~ли~~ е, кога че е, като че е, сякашъ че е, гаче ли, Каз. чирп. товаикаиякъ гаче ли порѫзникъ (порѫзаникъ) подъ мишничка га (мишца).

Гачево ~~(чо)~~ ~~ср.~~ село разградско

гачникъ – (тъ) в. гащник.

Гача в. грача.

Гащатъ ~~на~~ – то, – и (чт) който има гащи, ~~или гащи, кои вече~~ ходи, носи гащи, Гащатъ пѣтелъ, ~~гаща~~ ~~гъ~~ кокошка, които иматъ перия по краката си.

Гащи мн. потури, шалвари, бърневци, чернавреци, беневрeци, долни рут. чякшире, калци и др. тамъ казуватъ само на долнитѣ бѣли гащи, а на горнитѣ калци